

hederne, men jeg skal ikke komme dybere ind derpaa — i Orden, og naar der derfor oprettes et Væddeløbslotteri, kan det kun være oprettet, for at der derved kan gives en Støtte til det private Konsortium, som er inde paa en privat Forretning. Dette Konsortium maatte først trække sig tilbage og sige: Vi magte ikke denne Sag, medmindre vi blive støttede. Det er da en anden Sag, saa kommer Spørgsmaalet til at foreligge som et nyt, og saa kan det Tilfælde komme, som den højtærede Minister nævnte som den ene — og det maa vel være den væsentligste — Grund til at give denne Bevilling, men ikke før.

Jeg kan derfor ikke skønne rettere, end at Lotteribevillingen er givet til Støtte for et privat Selskab, og saa forekommer det mig, at man skal sige det lige ud; det danske Landbrug er altfor godt til paa den Maade at blive brugt som Lokkedue for at faa Lotteriet til at glide i Folk. Og desuden, naar Offentlighedens Støtte og herved Statens — thi det er Staten, der giver Lotteribevilling — paakræves til Hjælp for disse to Ting, nemlig Væddeløbsbanen og det mindre Landbrug, er der jo en anden og meget naturligere Vej at gaa, nemlig direkte til Statskassen. Betyder det hele noget med Blodet osv., maa der være Forstaaelse deraf her paa Rigsdagen, og saa kan Statskassen træde til. Magter Statskassen ikke dette, er dog virkelig den eneste naturlige Vej at gaa, naar vi skulle Lotterivejen, den at udvide Klasselotteriet for derved at faa en Indtægt, som vi da kunne anvende til de to Formaal, her er Tale om. Jeg finder det for øvrigt lidt betænkeligt, at den højtærede Justitsminister med Tvivl fremfører, hvad der har ledet ham til at give denne Lotteribevilling. Den højtærede Justitsminister siger, at der er forebragt ham noget om, at det skal betyde noget, dette med Blodet. Han er ikke sagkyndig selv, siger han, men det er blevet ham sagt, og saa har han spurgt nogle, og de have svaret: Jo, det er rigtigt nok. Men den højtærede Justitsminister tilføjer saa mærkeligt nok, men meget aabenhjertigt: Det kan jo være, det ikke forholder sig rigtigt. Ja, men det er meget sørgeligt. Hvis det kan være, at det, som den højtærede Minister har anført som Grund, hvorfor han har givet Bevillingen, ikke er rigtigt, er det virkelig meget sørgeligt, for Bevillingen er given og kan ikke tages tilbage i saadan Gensvindighed, hvis den højtærede Minister nu pludselig skulde komme til det Resultat, at det ikke er rigtigt. Ingen kan forlange,

at en Minister skal være inde i alle de Spørgsmaal, som kunne forekomme til hans Afgørelse, og navnlig kan man ikke forlange, at Justitsministeren skal være inde i et saadant Spørgsmaal. Men jeg vil saa spørge den højtærede Justitsminister, om han gik den eneste rigtige Vej, nemlig at afsende en Skrivelse til Landbrugsministeriet og høre dets Mening om dette. Og for saa vidt dette ikke har saadanne Oplysninger præsentere, kan det gennem Landbrugsorganisationerne, De samvirkende Landboforeninger og Landhusholdningsselskabet, meget let skaffe de Oplysninger, den højtærede Justitsminister savner. Jeg tillader mig altsaa at spørge den højtærede Justitsminister, om han da er gaet denne Vej, og hvad disse Udtalelser gaa ud paa?

Den anden Grund, den, at den højtærede Justitsminister finder, at Tribunen skammer Eremitagesletten, lader jeg staa ved sit Værd. Det kan være meget rigtigt, men det Spørgsmaal har jo ingen Betydning haft for den højtærede Justitsminister, saasom det var afgjort ved den Overenskomst, der var mellem „Den ædle Hesteval“ og det paagældende Konsortium, at denne Tribune vilde blive fjernet. Det forekommer mig derfor dels, at den højtærede Justitsministers Oplysninger ikke give det rette Billede af de Forhold, som her er Tale om, og endvidere, at det er lidt usmageligt, at der drives dette Humbug med, at man sætter Landbrug ind, hvor der egentlig skulde staa Væddeløbsbane.

Dernæst ønsker jeg ogsaa at sige et Par Ord om den højtærede Justitsministers Stilling til Apoteket i Frederiksberg Allé. Den højtærede Justitsminister sagde, at han overfor Anmodninger om Udvidelser med Hensyn til Apotekervæsenet laante Befolkningens Ønsker et villigt Øre. Og det er fuldstændig rigtigt, det har den højtærede Justitsminister gjort. Men jeg synes ikke, det har noget som helst her at gøre, thi det, det her drejer sig om, og som har vakt nogen Forbavselse, er, at den højtærede Justitsminister har grebet ind og truffet Bestemmelse med Hensyn til, i hvilket Hus det ny Apotek skal anbringes. Det er ganske naturligt, at de, der have med dette ny Hus at gøre, ere interesserede i, at der kommer et Apotek, det er ogsaa meget naturligt, at de, der bo i Bygningerne i Nærheden, ere interesserede i at faa dette Apotek i deres Nærhed, og det er ganske naturligt, at enhver gør saa meget, han kan, for at faa